



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 97/2024
09.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Виши суд у Ужицу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву Вишег суда у Ужицу за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Гж 117/24, у седници већа одржаној 09.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Вишег суда у Ужицу Гж 117/24, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Виши суд у Чачку.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 599/23 од 01.11.2023. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова, услед повреде угледа и части износ од 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од 28.06.2023. године као дана подношења тужбе до исплате и обавезан тужилац да исплати туженој на име трошкова поступка износ од 36.000,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац је изјавио жалбу.

Врховном суду достављени су списи предмета Основног суда у Ужицу П 599/23 уз допис Вишег суда у Ужицу Гж 117/24 од 27.03.2024. године, са захтевом за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Гж 117/24, у коме је Виши суд у Ужицу као оправдан разлог за свој захтев навео постојање сумње у објективност и непристрасност тог суда приликом одлучивања о изјављеној жалби, с обзиром на то да тужилац сматра да му је изношењем навода о одбрани окривљеног у пресуди Вишег суда у Ужицу Гж 29/22 од 26.02.2022. године, за које тврди да су неистинити, поступајући судија је у том предмету повредио част и углед, на чему заснива захтев за накнаду штете који чини предмет спора у овој парници.

Врховни суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 8. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 10/23 – други закон), а у вези одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте. Одредбом става 8. овог члана, да, захтев, односно предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепеном поступку под условима из става 1. овог члана.

Према оцени Врховног суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву другостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда, а у циљу очувања права странке на независан и непристрасан суд, које је неодвојив део права на правично суђење, гарантованог чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник“ бр. 98/06 и 16/22) и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ – Међународни уговори бр. 9/03, 5/05, 7/05 и „Службени гласник РС“ – Међународни уговори бр. 12/10 и 10/15).

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 62. став 1. и 8. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић